

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiliget, Pestmegye.

Péter pünkösdje.

A pünkösdnek mindhárom mozzanatával találkozott már pünkösöd előtt. Az elsőt a hajófenéken: „én bűnös ember vagyok.“ A másodikkal Cezárea Filippi környékén: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia!“ A harmadikkal az első missziói út nyomán: „Uram, az ördögök is engednek nekünk — a Te nevedben!“ — Bár-mily nagy jelentőségűek voltak ezek a mozzanatok a maguk idején, minden figyelmes bibliaolvasó észreveszi, hogy Péternek valami hiány-zott. Hiányzott a pünkösöd. Bűneinek, Megváltójának, az Isten országa szolgálatának teljes meglátása a Szent-Lélek által!

Az ember kétféleképp láthat meg mindent. Az egyikben a maga szeméinek jut a főszerep, a másikban a Lélek megvilágításának. Tudsz te már a kettő közti nagy különbségről? Pünkösöd csak akkor következhetik el, ha a Szent-Lélek megvilágosító munkájával talál-kozol. Miért van oly sok meddő bűntudat? Azért, mert az ember a maga lelki tevékenységét látja bűnössége megállapításában, nem az isteni Lélek kérlelhetetlen ítéletét. Miért marad annyi holt ismeret és száraz tudás Jézusról csak az ajkon s az agyban? Mert megalégesznek azzal, hogy a saját elméjük lapos tükrében lássák az angyaloknak s az egész mennyei világnak örök ámulatát: az Ur Jézust és az Ő kereszt-jét. Oh, bár jutnának el sokan oda, hogy a Szent-Lélek dicső tükré-ben lássanak meg egy-egy vonást a keresztből s egy cseppet a róla lehulló vérből!

Péter nem élhette meg korábban a pünkösödöt, mert a Golgotha előtt senki nem élhette át azt. „Azt, aki Istennek elvégezett tanácsá-ból és rendeléséből adatott halálra, megragadván; gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve, megöltétek.“ (Csel. 2: 23.) Ez Péter pünkösdi be-szédének legkihagyhatatlanabb részlete. Aki ez elől elzárkózik, ne gondolja, hogy kapcsolatban maradhat a Szent-Lélek egyéb áldásai-val. — Nagypéntek nélkül nincs husvét! — ezt már sokan tudják. De, hogy Golgotha nélkül nincsen pünkösöd sem! — ezt kell megértened. A pünkösöd első sorban a Golgothának szól. Hogy felismerd a Meg-feszítettben tulajdon Megváltódat . . . Teljessé pedig úgy lesz pünkös-död, ha a pünkösdi Lélek folyton a golgothai Megváltóhoz visz s a golgothai Megváltó viszont a pünkösdben kitöltetett Lélek gyümölcssei-hez juttat. Akkor a gyümölcsök közül az sem fog hiányozni, hogy szolgálhatsz boldogan az Isten országában a Lélek erejével. G. A.

Öröm.

Redern Hedvig.

Ha öröme vágyol,
Golgotára menj,
Tiszta, mély örömmel
Ott vár rád a menny;
Hajnal akkor ébred,
Hogy ha tün az éj,
Oly öröm, mely megmarad,
Csak halálból kél.

Szenvedés tüzeben
Lesz nyilvánvaló,
Reszketőn, de tisztán,
Könnyben látható,
Mélyebb lesz a terhek
És kereszt alatt,
Járj a Bárány nyomdokán,
Ott öröm fakad.

Őt kövesd sötétben,
Őt, ha szúr tövis,
S meglásd, nap nevet rád,
Még az éjben is,
Szent örömmel árja
Szórja rád tüzét,
S szívedet betöltve
Árad szertesztét.

Fordította: Vargha Gyuláné.

Békesség.

Mindhárom nagy ünnepen megszólalnak a békességet hirdető harangok. Karácsonykor angyalajk hirdeti, hogy: „E földön békesség!” Husvétkor a feltámadt Úr Jézus ajka mondja: „Békesség néktek!” A pünkösd evangéliuma a felséges ígérlet: „Az én békességemet adom néktek!” Mi következik ebből? Az, hogy minden, amit az Úr mondott, tett és szenvedett, a mi békességünket szolgálta. Isten — mi bennünk. Ez béke. Isten a mi szívünkben, akkor nem zavar bennünket a világ gyűlölete, az élet nyomorúsága, a halál keserűsége, a szükség szenvedése. Akkor békességünk van.

*

Mert a bűn zsoldja a halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. Róm. 6:23.

„Szívökben megkeseredének . . .” Csel. 2:37.

Ezt olvassuk a pünkösd történet végén. És azok az emberek, akiknek szívébe hatolt Péter prédikációja, kezdték kérdezni: „Mit cselekedjünk atyámfiai, férfiak?”

„Szívükben dühösködnek” (Ap. csel. 7:54.) így szól az Írás István vértanú bírairól is: „és fogaikat csikorgatják vala ő ellene.”

Mindkét helyen meghallották az igazságot és kétféleképpen viselkedtek azzal szemben. Milyen álláspontot foglalnunk el mi?

Mit mond pünkösd?

Pünkösd kettőt hirdet: Az egyik, amit az emberek kapnak. A második, amit Isten ad. Az emberek: „megtelének mindnyájan Szent-Lélekkel.” Isten adománya: „Ime mindent újjá teszek.”

Milyen a keresztyénség?

Ha azt akarod tudni, hogy hogy áll a keresztyénséged, csak azt kell kérdezned magadtól, hogy milyen álláspontot foglalsz el a Szent-Lélekkel szemben.

A BIBLIA KÖNYVEI**Eszter könyve.**

A női név egyetlen társát, Rúth könyvét juttatja eszünkbe. Hasonlít hozzá tárgyának regényes jellegénél fogva. De míg Rúth könyve a Birák zord korszakában egy kedves oázist képvisel, addig Eszter könyve minden regényesége ellenére egy élet-halál harc

komor játékába viszi az olvasót. Sorrend szerint Nehémiás, sőt Esdrás könyve előtt volna a helye, amennyiben cselekménye Xerxes idejében, 470 körül, jó negyedszázaddal korábban játszódik le, mint az Esdrás és Nehémiás-féle események. A könyv főjelentősége abban áll, hogy az egyetlen termék, mely tisztán a fogságban levő zsidóság sajtóságos küzdelmeiből vet világosságot. A helyzet az egyiptomira emlékeztet, abban az időben, mikor Izrael népe számával és befolyásával kezdi veszélyeztetni a leigázó nép érdekeit. Eszter és Mózes hasonlitanak annyiban egymáshoz, hogy birják mindketten az uralkodó kegyeit s azt népük érdekében óhajtják felhasználni. De azért a különbség nagy s bár Eszter célját teljes mértékben eléri, bibliai jelentősége Mózesé mellett teljesen eltölpül.

Építő szempontból nagy hiánya a könyvnek, hogy Isten neve egyszer sem fordul elő benne s maga az Ur s apostolai sohasem idéztek belőle. Hiányát érezzük annak is, hogy a visszatérés vágya sehol nem jut kifejezésre. Mintha mindenki egész természetesen tartaná: minden erőt arra fordítani, hogy a száműzetésben levő zsidóság számára, bár a hazától távol, a legkellemebb helyzet biztosítsák. Az sem teszi vonzóbbá a képet, hogy Eszter egy olyan királyné után kerül Xerxes kegyeibe, aki voltaképp erkölcsileg semmit nem vétett s hogy ő maga tisztán szépsége folytán lesz a kegyvesztett királyné utóda.

Eszteren kívül a könyvnek még egy fő alakja van: unokatestvére s egyben gyámja, Mardokeus. Népeinek helyzete első sorban az ő szívére nehezedett. Neki köszönheti Eszter, hogy bár zsidó volta elhallgatása árán, a perzsa király fele-

sége lett s ő plántálta át szívébe a veszélyeztetett népért való komoly felelősségérzést. Eszter szereplése vonzóvá és elismerésre méltóvá akkor lesz, amikor három napos böjtöt tart és tartat s életének teljes kockáztatásával kész a királynál Mardokeusért és népéért szót emelni. „Ha azután elveszek, hát elveszek!” (4:16). Ez az ő életének s egyszersmind az egész könyvnek csúcspontja.

Xerxes birodalma 127 tartományból állott. A zsidóság elleni gyűlölet eléggé felhalmozódott mindenütt. Kirobbanásra mégis azáltal jutott, a dolog, hogy Hámán, a király legkedveltebb s legnagyobb méltóságot viselő embere, bosszút forral Mardokeus ellen, mert ez neki nem adja meg a rendkívüli tiszteletet ép azért, mert zsidó létere azt nem tehetette meg. Hámán a leggondosabban előkészíti Mardokeus és a zsidóság számára az utolsó tördőféseket, de ép az utolsó pillanatban Eszter a királyt Mardokeus és népe javára megnyeri. A királyra különösen hatott, hogy Mardokeus korábban egy összeküvés leleplezésével az ő életét megmentette. De hat rá az elszántság is, amellyel Eszter a maga népét s annak vezérét, Mardokeust, védelmébe vette akkor, amikor a hatalmas Hámán kertjében Mardokeus számára már állt a bitófa. Hámán másnak ázott verembe esik, a Mardokeusnak készített akasztófára kerül, halállal lakol tiz fia is. A zsidóüldözés helyett Xerxes helyet enged azok ellenei megbüntetésére. Mardokeus nagy rangra emelkedik: Hámán örökébe. Ő vezeti a megtorló műveleteket a sanyargatókkal szemben. Magában a királyi székhelyen, Susánban, 500-an s a 127 tartományban 75.000-en jutnak kardélre. Az ítélet azonban csupán

férfiak életére terjed ki s Mardokeusnak gondja volt rá, hogy a megtorló ítélet végrehajtói ne zsákmányoljanak.

A zsidó nép öröme nagy lesz mindenfelé s a szabadulás emlékére ettől kezdve évenként külön ünnepet tartanak: a Purim ünnepét. A név eredete a Pur szócskából való, amely sorsolást jelent. Hámán ugyanis sorsolással akarta eldönteni, hogy a zsidók közül kik ölessenek meg s kik maradjanak életben. A Purim azután inkább nemzeti jellegű ünnep lett. Az ünnepen mindig felolvasták Eszter könyvét. Egyesek a könyv létrejövetelét is abból magyarázzák, hogy az csupán a Purim ünnep megértetésére készült. A zsidó hagyomány Esdrásnak tulajdonítja a könyv szerzését, ez azonban teljesen alaptalan. Ha nem későbbi eredetű, — amire az Isten név mellőzéséből következtethetni, — akkor legvalószínűbb, hogy Mardokeus feljegyzéseivel állunk szemben. A legkedvezőbb, amit a tiz kis fejezetből álló könyv bibliai értékéről mondhatunk az, hogy benne az Urnak újabb hűségét, csodálatos mentő s megtartó szeretetét látni az Ő hűtlen népével szemben, mely ezt a szeretetet oly kevésbé érdemelte meg. G. A.

A szeretet olaja.

János, csukd be az ajtót, nem hallgathatom ezt az örökös nyikorgást! Aztán eredj, olajozd meg azonnal, s nézd meg a másikat is. Miért kell ezt neked egyáltalán mondanom, te lurkó; ha egy kicsit figyelmes volnál, már régen megtetted volna magadtól is.“ Ezekkel a szavakkal támadta meg a gazdag Hadlich úr a tálcával kezében belépő inasát, aki a diván sarkában ülő vendégnek egy csésze teával szol-

gált. Az inas egy pár szót mormogott, amelyek nem hangzottak nagyon tiszteltteljesen. Hadlich úr csak nehezen tudott magán uralkodni, hogy a vendég előtt kellemetlen jelenetet ne rögtönözzön.

Alig hagyta el azonban János a szobát, rögtön elkezdett pörölni. „Kiállhatatlan ember! Legjobban szeretném azonnal elkergetni! De ha azt cselekszem, akkor kilátásom van rá, hogy még durvább fickót kapok. Higye el kedves barátom, hogy az utóbbi három hónap alatt háromszor változtattam az inasomat s mindig rosszabbra tettem szert. Mondhatom, hogy a mai cselédekkel szörnyű helyzete van az embernek, s nem tudom, hová fejlődik még a dolog.“

„Én azt tanácsolnám,“ szolt nyájasan a vendég, „hogy próbálja meg az alkalmazottjaival szemben azt a módszert, amelytől az ajtóra vonatkozólag olyan jó eredményt vár.“

„S milyen módszer volna az?“

„Azt értem, hogy ön is olajozzon egy kicsit.“

„Hogy értsem ezt? Mit akar ön mondani?“ kérdezte elfogulatlanul Hadlich úr.

De abban a percben nagyon zavarba jött, mert egyszerre világossá lett előtte barátja szavainak értelme. S aztán így folytatta: „Ha azt találja, hogy hasonlítok a nyikorgó ajtóhoz, mondja meg, hogy olajozzam be magamat?“

„Óh, az nagyon könnyű,“ volt a felelet. „Olajozza meg minden szavát, amelyet Jánoshoz intéz, a szeretetnek és szelidségnek olajával, s higye el, hogy ez a szer itt is épen olyan jól használ, mint az ajtónál.“

János még soká ott maradt Hadlich úr házában, s ura mindig meg volt vele elégedve. S János sem találta többé olyan kiállhatatlannak az urát. A szeretet és szelidség olajának csakugyan jó hatása volt.

„Törődött a lelkemmel.“

Egy kedves német író nő beszéli el a következő esetet az életéből. Egy óra hosszat kellett várakoznom egy kis vasúti állomáson a következő vonatra. Elhagyatva húzódtam végig az útvonal a déli napfényben. Lassan föl s alá járkáltam, s azt találtam, hogy a vasúti állomáson különösen hosszú egy órai idő.

Hogy az időt valahogy eltöltsem, bentem egy kis üvegezett házikóba, amely az indóház mellett állt, s amelyben kávé és vajaskenyeret lehetett kapni. Mikor megálltam az ajtóban, észrevettem, hogy a pincérnő már mindent elrakott. „Kaphatok még egy csésze kávé?” kérdeztem, „vagy túlságos fáradságába kerül ez kegyednek?” Csodálkozva nézett rám, fáradt, egykedvű arcával. „Fáradságomba?” kérdezte vontatottan. „Nem, kaphat még mindent.” Helyet készítettem számomra az asztalnál, én leültem s nemsokára megkaptam a kávémat. A pincérnő szembeült velem valami horgolással.

Megfigyeltem, mialatt a kávé ittam. Szintelen arc, magasrafésült, fakószőke hajtól környezve, a közönynek és fáradságnak avval a bizonyos kifejezésével, amely ott ül a legtöbb pincérnek és pincérnőnek az arcán a vasúti állomásokon, s amely mindig olyan sajnálatraméltónak láttatja őket, hogy ez a látvány már gyakran megzavarta utazási kedvemet.

Egy könyv feküdt mellette, amelyből úgy látszik, olvasott. Megkérdeztem, hogy szabad-e megnéznem. Kissé kelleetlenül nyujtotta át. A címe így hangzott: „A grófné lakodalma a rablóbarlangban.” A könyvet újra letettem mellé s barátságosan megkérdeztem: „Olvassa ezt a könyvet?” Elpirult, egészen kisütögetett, fakó haja tövéig. „Olvassom,” szól zavarosan. „A kegyed?” „Óh nem, a pincér onnan a szemben levő vendéglő-

ből kölcsönözte. Nekem nincsenek könyveim, s olyan unalmas itt egész nap ülni.”

„De hát nem olvashatna jó könyveket?” kérdeztem. „Hiszen kegyednek lelke van, s annak táplálékra van szüksége, hogy éljen. Ilyen könyvek mellett elpusztul a lélek.”

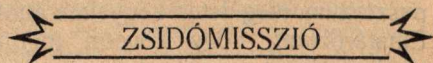
„Honnan vegyek jó könyveket?” válaszolt. „Venni nem vehetek, mert arra nincs pénzem.”

„Elovasná, ha küldenék?” kérdeztem. Szótalanul nézett rám egy darabig. „Persze, hogy elolvasnám,” szolt aztán, de hangjában semmi öröm sem volt észrevehető. Főlirtam a nevét és a címét, köszöntem és eltávoztam.

Berlinen keresztülutazva, egész csomó jó könyvet állítottam össze egy könyvkereskedésben. Nehány sort írtam mellé s megírtam a nevemet és a címemet.

Nehány hét múlva egy levelezőlapot kaptam, amelyen hajszálvékony-ságú betűkkel ez volt írva:

„Nagyságos asszonyom, megkaptam a könyveket és olvasom őket. Sohasem fogom önt elfelejteni. Törődött a lelkemmel.” S alá volt írva a neve.

Egy zsidóleány küzdelmei.

„Zionsfreund” egy lengyel zsidóleány leveléből:

„... Hosszúnapon a szüleim követelték, hogy én is elmenjek a zsinagógába. Engedelmeskedtem. A templom zsúfolásig tele volt.

Lehetetlen leírni azt a zajt, ami ott volt. Az emberek úgy jajveszéltek, mintha halálos dőfést kaptak volna. A gyász és panaszkiáltások mélyen a szívembe hatoltak.

Miért nem hallgat Isten népének panaszára és miért nem bocsátja meg a bűneit? Ez a gondolat megijesztett

és minél jobban igyekeztem megnyugtani magamat, annál inkább tombolt a kétség a szívemben. Száz, meg száz kérdés támadt fel bennem. Hazamentem, de ott sem tudtam megnyugodni. Ekkor elővettem az Újtestámentumot és megkíséréltem megoldást találni arra a kérdésre, ami a lelkemet gyötörte. Azt olvastam, hogy csak az üdvözül, aki Jézus nevében keresi Istent és hogy csak azokat szereti Isten, akik Jézust szeretik. Ekkor így kiáltottam: „Meg van a felelet a kérdésre. Hogy üdvözülhetnénk mi zsidók, amikor minden nap káromoljuk a Megváltó nevét?”

És ha ez így van, akkor magunkra vonjuk Isten haragját és hogyan égne az ő haragjának tüze mi rajtunk? Ha mi Jézus nevében keresnénk Őt és kiáltanánk hozzá, akkor bizonyosan megbocsátaná bűneinket.

Ebben az időben elhatároztam, hogy keresni fogom Isten országát és a megváltó Úr Jézus keresztjét, ahová a szeretet láncai már is oda-fűztek, mert amikor olvastam a tanításait, akkor láttam, hogy az telve van étellel és szeretettel.

Ezt a meggyőződést nem embe-
rektől szereztem, hanem magam tapasztaltam meg Isten kegyelme által. Elhatároztam, hogy követni fogom az Úr Jézust, csak várni akartam néhány hónapig, hogy lássam, hogy szilárd-e az elhatározásom. De most, hogy több hónap eltelt és látom, hogy a meggyőződésem szilárd, írok Önnek.

Bevallom, hogy félek a jövőtől. Hisz Jézus, a Messiás is azt mondta a tanítványairól, amikor az Atyához imádkozott: „A lélek kész, de a test értelen.” Gyenge lány vagyok és nehezen fogom elviselni: a zsidók szidalmazását és az éhség szenvedését. Nehéz lesz nekem a családom haragját hordoznom, akik üldözni fognak. Nehéz iga lesz ez, ami alatt egész életemen át nyögni fogok.

Nagyon kérem, adjanak tanácsot, hogy hogy kezdjem meg az utamat? Elmehetek-e önökhöz, hogy a hitben megerősödjek? Azután küldhet Úram, ahova akar.

A szívemet kiöntöttem Ön előtt és most arra kérem, hogy egyengesse az utamat . . .“

Mit csinálsz?

Egy konfirmációi lap végén ezt olvassuk: Ne tegyetek semmit, amit Isten nem láthat! Ne mondjatok semmit, amit Isten nem hallhat! Ne írjatok semmit, amit Isten nem olvashat! Ne olvassatok olyant, amit Istennek nem mutathattok meg! Ne menjetek olyan helyre, ahol Istennel nem találkozhattok! Töltsétek el úgy az időtöket, hogy Isten mindig megkérdezhesse tőletek, hogy mit csináltok.

Miért nem mondta meg . . .

Livingstone egy afrikai törzsfőnek hirdette az Igét és az nagy hatással volt arra. Komolyan kérdezte: „Ismerte a te apád is az Igét?” — „Természetesen, ismerte” felelte Livingstone. „Hát akkor miért nem jött el ide és mondta meg az én apámnak? Az apám meghalt, anélkül, hogy halotta volna az örömhirt.”

Mondhatjuk azt, hogy nem volt ember, aki kiment volna, vagy a pénz hiányzott, vagy a közlekedési eszközök? Nem, a mi közömbösségünk volt az ok?

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent-Léleknek nevében. (Máté 28:19.)

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Május 16. Ef. 5: 15—33. Luk. 10: 17—24. A keresztyénségnek a mindennapi életben kell legjobban érvényesülnie. Hogy használod ki az alkalmakat a bizonygatókére, hogy élsz mértékletesen a földi javakkal, hogy érvényesítet a lelki ajánlékokat, amelyeket kaptál, milyen a viszonyod hitvestársaddal, milyen a családi életed? Ezek azok a jelenségek, amelyeket a világ is lát, s amelyek szerint világszágat vagy sötétséget, életet vagy halált terjeszthetsz magad körül.

Május 17. Márk 16: 14—20. Csel. 1: 1—11. Luk. 24: 50—53. Kol. 3: 1—4. A hívő keresztyén élete egybeforr az ő Urával és Mesterével, mint a szőlővessző egybe van forrva a szőlőtökével. Eggyé lett az Úrral annak halálában, eggyé lett feltámadásában, s élete el van rejte oda-főnn a Krisztussal együtt az Istenben. Titokteljes dolog ez, amelyet emberi szavakkal nem lehet érthetővé tenni senki előtt, akinek a Szent-Lélek érthetővé nem tette. De az alázatos, engedelmes lelkek előtt megnyílik a titok értelme, s azok már itt a földi életben birtokában vannak hit által a teljes üdvösség és dicsőség zálogának, amely majd akkor lesz egészen az övék, ha Krisztus újra megjelen. Bizonyoságot nyertél-e már erről Isten Lelke által, hogy erre az örökségre te is számíthatsz?

Május 18. Ef. 6: 1—9. Luk. 10: 25—42. A földi kötelességeket részletezi is a Szent-Írás. Külön szól a szülőkhöz, külön a gyermekekhez, külön az urakhoz, külön a szolgálkhoz. Minegyiknél az a fő, hogy az Úrnak legyen engedelmes és hűséges szolgálja, s akkor meg fogja találni a helyes magatartást a földi viszonyokban is. A gyermeknevelésnél is az tehát a legfontosabb, hogy a gyermekeket az Úrhoz vezessük, s a cselédekkel való bánásmódban is az, hogy házunk és családi életünk keresztyén szellemet leheljen. Van-e házatoknál rendszeres bibliaolvasás, imádkozás? Ha nincs, vezesd be.

Május 19. Ef. 6: 10—24. Zsolt. 42. Milyen pompás fegyverzetet készített el az Úr mindazok számára, akik az Ő hadseregébe állanak be! Ez a fegyverzet megvédi őket a gonosznak minden támadása ellen, s alkalmassá teszi őket az egyetlen támadó fegyvernek, az igének bölcs és szeretetteljes használatára. Ezt a fegyverzetet öltötte fel és használta Pál apostol is, de emellett még azt is szükségesnek látja,

hogy a hívő testvérek imádsága is körülvegye, mint védelmező fal. S erre mindnyájunknak szükségünk van. Támogatásunk hát egymást buzgó imádsággal, s emellett ne mulasszuk el a teljes fegyverzet felöltését.

Május 20. Ján. 15: 26—16: 4. I. Pét. 4: 8—11. Ján. 7: 33—39. Ef. 1: 15—23. A tanítványokat nemsokára magukra hagyni akaró Jézus előre megmondja nekik, hogy szenvedés és üldöztetés vár rájuk. De a szenvedésben nem lesznek magokra hagyatva. Lesz, aki vigasztalja őket, a Szent-Lélek, akit elküld hozzájok az Úr, s akit legelsőbbben is evvel a névvel nevez: a Vigasztaló. Ez a vigasztaló Szent-Lélek bátorítja és erősíti ma is Istennek gyermekeit, akik a hitelen világ gúnyja és üldözése alatt szenvednek.

Május 21. Zsolt. 147. Luk. 11: 1—13. A kegyelmes Isten nemcsak lelki vigasztalásban részesíti engedelmes gyermekeit, hanem testi szükségéikről is gondoskodik. Minden évszaknak megadja a maga áldását. A természet épen úgy szolgálja az embernek javát, mint a Lélek. Csak fel kell ismerni háládatos szívvel Istennek minden jótéteményét, s élvezni azt a boldogságot és gyönyörűséget, amelyet Isten dicsőre nyújt a hálás szíveknek.

Május 22. II. Sám. 1: 1—16. Luk. 11: 29—36. Az Isten iránt engedetlen és lázadó Saul utóléri a büntetés. Fegyver által kell elvesznie. Életét önonakaratából félig-meddig saját maga oltja ki, mert belébocsátkozik a saját kardjába. (I. Sám. 31: 4.) De sebe úgy látszik még nem halálos, idegen segítségre is szüksége van, s ezt megtalálja az amálekita ifjában. Mily szép jellemvonás Dávidban, hogy elfelejtve mindazt a rosszat, amelyet vele Saul cselekedett, keserves zokogással siratja ellenfelét, s nem hagyja büntetetlen azt, aki kezét föl merte emelni az Úrnak fölkejtjére.

Május 23. II. Sám. 1: 17—27. Luk. 12: 1—12. Dávid szívét a Saul halálánál még súlyosabban sebezi a Jonathán halála. Hiszen Jonathán testvéri szeretete ő iránta erősebb volt egy szerelmes asszony szereteténél. S Dávid a maga keservét is, költői lelke által indítatva, szép énekben sirja el, mint ahogy az az Istentől nyert költői tehetség indította őt a zsoltaórokban is örömeinek és fájdalomának, háláadásának és panaszának, bűnbánatának és fölemeltetésének olyan énekben való kifejezésére,

amelyek azóta ezer meg ezer emberi lélekben találtak visszhangra.

Május 24. II. Sám. 2: 1—10. 3: 1. Luk. 12: 13—21. Hiába igyekeznek a nemeslelkű Dávid a Saul háznépének fényét és dicsőségét is fönttartani, s megelégedvén a Júda királyságával, Izráelt átengedni Saul egyik fiának, az Úr ítélte a Saul háznépe fölött. Dávid emberei nem olyan irtalmas lelkűek, mint ő maga. A két háznép közt hadakozás fejlődik ki, s Isten végzése szerint a Saul házának kell alábbszállnia, s a Dávidénak kell feljebb emelkednie. De mennyivel jobb még, ha az, akinek alább kell szállnia egy nálánál nagyobb és dicsőbb előtt önként és örömmel ismeri el ennek szükségességét, mint Keresztelő János Jézussal szemben. (Ján. 3: 30.)

Május 25. II. Sám. 5: 1—5. 6: 1—11. Luk. 12: 22—31. Isten szent dolgaiba avatlatlan emberi kezekkel nem szabad belenyúlnunk. Ne cselekedjünk úgy, mint Uzza, aki azt hitte, hogy az Úr nem tudja megörizni az Ő szent ládáját, ha csak ő hozzá nem nyúl, hogy a veszedelemtől megmentse. Sok kár történik ma is az által, hogy az emberek szentségtelen kezekkel belenyúlnak olyan dolgokba, amelyeket fölemelt, imádkozó kezekkel kellene csak az Úrtól kérniök és várniök. Engedjük magunkat mindenben Isten Lelke által vezetett, hogy megkülönböztethessük, mi van ránk bízva és mi nincs.

Május 26. II. Sám. 6: 12—23. Ezék. 36: 22—28. Nagy különbség van a között, ha valaki e világnak hiábavaló élvezetei és gyönyörűségei fölött örvendez, vagy pedig az Úr előtt és az Úrban örvendez. Ne higyük, hogy a világ gyermekeinek az érzelmeiket csábító és ingerlő táncát összehasonlíthatjuk Dávid táncával, amelyet az Úr ládaja előtt végzett, s evvel akarjuk amazt igazolni. Isten gyermekeinek örvendését a világ gyermekei sokszor nem értik és ki is gúnyolják, de ismeri az Úr az övét, s tudja, hogy kinek az örvendése milyen forrásból fakad. „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” (Fil. 4: 4.)

Május 27. Ján. 14: 23—31. Csel. 2: 1—13. Ján. 14: 15—21. Ef. 2: 19—22. A Szent-Lélek nemcsak a vigasztalásnak, hanem az igazságnak és a békeességnek Lelke is. Aki Őt befogadja, az megismeri az igazságot, s az igazság szabaddá teszi őt. (Ján. 8: 32.) Aki Őt befogadja, az békeességet talál, mert a Lélek meggyőzi őt, hogy bűnei megbocsáttak a Jézus érdeméért, s az Atya gyermekévé fogadta. Ezt a békeességet senki el nem veheti Isten

gyermekétől. Fogadd be Istennek Lelkét, s boldog pünkösödöt ünnepszli!

Május 28. Ján. 3: 16—21. Csel. 10: 42—48. Ján. 15: 9—16. Ef. 4: 11—16. A bűnbánatot is Isten Szent-Lelke munkálja bennünk, az Úr Jézushoz való hitre is Ő gerjeszti szívünket, s ha hittel elfogadtuk az Urat, akkor a Léleknek bővebb mértéke is kitöltetik reánk. A Lélek bizonygatótételre és munkára indít, s ha hívek és engedelmesek vagyunk, mindig több bátorságot nyerünk a bizonygatótételre, mindig több erőt a munkára. Így alakítja ki rajtunk a Lélek az Úr Jézus képét és hasonlatosságát.

Május 29. II. Sám. 7: 1—16. Luk. 12: 32—40. Istennek útjai kifürkészhetetlenek. A mi emberi elménk előtt érthetetlennek tetszik az, hogy miért nem engedte meg kedves szolgájának Dávidnak, hogy az neki házat építsen, holott olyan alázatos szívvel kívánta ezt. De Isten útjai bölcssek és kegyelmesek is. Dávid nagy örömmel és hálaadással vehette az Úr kezéből azt az ígéretet, hogy állandó lesz az ő háza, és trónja erős lesz mindörökké. Itt persze nem földi házról és országról van szó, hanem arról az örökkévaló lelki házról, amelyet Jézus Krisztus, aki test szerint a Dávid házából származott, alapított és épít Szent-Lelke által most is az idők teljességéig.

Május 30. II. Sám. 7: 17—29. Luk. 13: 22—30. Dávid szívéből elő is tör a hálaadás Istennek ezért a nagy kegyelméért, amely a neki adott ígéretben nyilvánul meg. Dávid megértette az Urat. Megértette, hogy nem kézzel csinált templomokban lakik (Csel. 7: 48), mert Isten Lélek, s szükség, hogy akik Őt imádják, léleken és igazságban imádják. (Ján. 4: 24.) Hányan vannak ma is a keresztyének között, akik előtt fontosabb a kézzel csinált szép templom, fontosabbak a külső szertartások, emberi szervezetek, amelyek pedig elválasztanak, mint a lélek és az igazság, amely egyesít!

Május 31. II. Sám. 9. Luk. 14: 1—11. Dávid irtalmasságot cselekszik Mefibósettel az ő atyjának Saulnak kedvéért. Mennyivel inkább kész a mi mennyei Atyánk irtalmasságot cselekedni velünk az Ő szent Fiának az Úr Jézusnak kedvéért! S ha Mefibósetnek mindenkor helye volt a Dávid királyi asztalánál, hogyne volna nekünk is mindenkor helyünk a mi mennyei Atyánk asztalánál. Csak legyünk mi is készek fejet hajtani az Úr előtt, leborulni előtte és tisztességet tenni neki. A mi részünk a megálázkodás, az Uré a fölemelés (I. Pét. 5: 6).

Vargha Gyuláné.